

GÉVÉČKO

Trat' mého životního šnelcuku
1000 let bude muset uběhnout
České dráhy – tisíce zážitků
Jsou lidé, kteří nepřijdou
Dědeček aneb poznáte je?
Superego Pavla P. Riese
Bramborová brigáda
Bomba a štronzo
Americké vánoce

TAKOVÝ JE ŽIVOT,
MILÉ DĚTI!

Tenhle Mikuláš, Miloše silně připomíná,
také se v něm dobro a zlo prolíná.
Anděl i čert v jedné osobě,
když vzpomíná a píše o sobě.
Nejen Hubajda na GV nezapomíná.

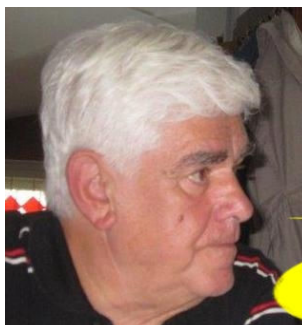
Ti, co nepíší, dostanou brambory a uhlí,
aby se pochlapili a nebyli tak ztuhlí.
A těm, co píší,
Mikuláš jistě penze zvýší.
Čtete GV a ne abyste ke konkurenci uhli!

VÁŽENÍ A MILÍ ČTENÁŘI GÉVÉČKA

Právě otevíráte třetí a poslední číslo našeho měsíčníku v tomto roce. Díky vašemu zájmu a vaší přízni jsme optimisté a věříme, že i v roce 2016 se budeme všichni společně bavit a hrát si s Gévéčkem. Optimisté jsme nejen mediální, ale i životní. Žijeme, stejně jako vy, celkem rádi a k odchodu do věčných lovišť nevidíme prázdný důvod. Naopak. Chceme si svého nejlepšího věku ještě pořádně užít.

Předpokládáme, možná trochu naivně, že do toho jdete s námi. Bez vás by to prostě nešlo. Někteří se, pravda, ještě bráníte, ale nemáte šanci se ubránit definitivně. Jako názornou pomůcku si dovoluji použít Standu. Začínali jsme spolu takto: „*Vnímám tvé postraní úmysly a tak zatím nabídku stálé rubriky odmítám. Asi by to mělo pro mě víc nevýhod, než výhod. Víš, že jsem Tvé nápady většinou nadšeně podporoval (říkám většinou, tedy ne všechny). Tohle je něco jiného, to se dozví z časopisu i lidé, kteří si dosud myslí, že jsem slušný člověk (snad se i takoví najdou) a hlavně četla by to i má žena, která ví, že nejsem moc chytrý, ale má mě vcelku za rozumného. Nechci jí sebrat i poslední iluzi a hlavně nechci, aby mě nechala zbavit svéprávnosti, až bych se přiznal k některým kouskům. Tak se omezím jen na občasné příspěvek.*“ A kde jsme dnes? Bazárek jen kvete a Standa už má řadu „opotřebených vzpomínek“ připravených do lednového čísla GV. Neubráníl se on, známý tvrdák, tak si nemůžete myslet, že se to podaří vám.

Jsme nyní uprostřed adventu, času rozjímání a příprav na Ježíška. Doba od svatého Martina do narození Páně bývala i dobou přísných půstů (pokrok se zastavit ovšem nedá a tak jsme se od dob 6. století a synody v Maconě posunuli do mnohem příznivějších postních poloh). Pokud zajdete do kostela, neměla by vás překvapit fialová barva ani to, že neuslyšíte Gloria in excelsis ani Te deum. Zato budete ovšem vedeni k polepšení (pokud je to ve vašem pří-

ŠTASTNÉ A VESELÉ

padě ještě vůbec možné).

Pojďme však již k dnešnímu GV. O Standově Bazárku již byla řeč. V Pavlově Historii, co vás nezabije, ale jistě zaujme, se díky předvánočnímu pohádkovému času seznámíte nejen s neuvěřitelným špásováním paní Historie, ale především s tím, že sudíčky to nemají vůbec lehké. A to nemluvím o připojených překrásných ilustracích. A protože o vánocích není pohádek nikdy dost, přidáváme jednu cestovatelskou od Klárky, která vzala supl za šéfkou. Kytková sedmičková bramborová sága nám všem připomene nejen kraj kolem Krasíkova a Bezdržic, ale některým i lopatovité ruce šéfa statkářů z Plané, Sosny a jeho borovičku (a pak, že omen nomen nefunguje). V miniCévěčku, kde se příspěvků nedostává, se budete muset spokojit s tím mým. Pro mne je to výhodné, bez konkurence budu v rubrice zase nejlepší. Hlavně se prosím nevyděste, až na vás ze stránek GV zařve Miloš svým khaki hlasem BOMBA, aby se to o pár řádek dále snažil vylepšit mnohem tišším slovem ŠTRONZOK. Do správné předvánoční nálady vás jistě dostanou Zuzaniny obrázky na vnitřních stranách obálky. Kvantita dědova Glosování ztelně utrpěla logisticky složitým přesunem ze Západu na Východ, za který nemůže ani Miloš z Hradu nebo dokonce Vladimír Vladimirovič, ale jen a jen moje žena Jiřina, budiž ji čest a chvála za nekonečnou trpělivost s leckdy silně cholerickým DzA. Nakonec snad jen připomínka otázek v novoroční anketě Gévéčka, anoncovaných v upomínkách a znovu otištěných v úvodníku zezadu, skrytém pod názvem Na poslední straně.

Zbývá už jen vám všem popřát a to opravdu upřímně z celého srdce, aby se vám letošní Vánoce vydařily, aby jste si je užili spolu se svými nejbližšími tak, jak to máte rádi.

GÉVÉČKO BLAHOPŘEJE K NAROZENINÁM

Pavel Krejča

*26. 12. 1942

Jirka Jelínek

*23. 12. 1944

Milan Karafiát

*25. 12. 1948

71+67+73=211

Vidíte vysloužilci ta narozeninová data?
Tahle trojice ta musí být svatá.
Purpura po domě voní,
šťastní rodiče se nad kolébkou kloní
Tahle trojice rozhodně je svatá.

Nejstarší je Krejčů Pavlík
a život už to tak navlík,
že ten je svatej
i když je s'atej.
Proto se Sosnou si rozuměl Pavlík.

A Jirka Jelínek?
Ten je svatej už od plínek.
A protože i Alena je světice,
je u nich doma svatá dvojice.
Trvale šťastnej je teď Jirka Jelínek.

Milan Kytka je z trojice nejmladší,
proto ho mají dívky nejradši.
Těsně po Vítězném únoru zplozen,
byl v prosinci do víru života hozen.
Běh času by zastavil nejradši.

GÉVÉČKO

CO V GÉVÉČKU Č. 3 NAJDETE?

Mrkněte níže na obsah

Mini CéVéčko¹	06
• Trať mého životního šnelcuku (<i>Karel Černík</i>)	06
Trocha historie nikoho nezabije¹ (<i>Pavel P. Ries</i>)	08
• 1 000 let bude muset uběhnout než... ..	08
Bazar opotřebených vzpomínek¹ (<i>Standa Jedlička</i>)	13
• Jak jsem dostal typ na práci v SOU strojírenském v Sokolově (<i>Jirka Skála</i>)	13
• České dráhy – tisíce zážitků (<i>StJ</i>)	14
• Jsou lidé, kteří nepřijdou (<i>Milan Karafiát</i>)	15
• Dědeček (<i>StJ</i>).....	16
Superego¹	17
• Pavel P. Ries	17
Bramborová brigáda aneb státu záchrana³ (<i>Milan Karafiát</i>)	18
Bomba aneb jak jsem učil brannou výchovu³ (<i>Miloš Hubáček</i>)	21
Glosování¹ (<i>KČS</i>)	22
Americké vánoce³ (<i>Klárka Horáčková</i>)	24
Hlášení školního rozhlasu¹ (<i>Pavel Janus</i>)	26
Nezapomenutelný kantor¹ (<i>Karel Černík</i>)	27
Máš-li cosi na duši, svěř se tetě Iluši¹ (<i>Ilona Horáčková</i>)	28
Objev experta³	29
Na poslední straně¹ (<i>KČS</i>)	30
• Hledání nezvěstných a další	30

(1) Stálé rubriky   (2) Téma měsíce   (3) Volné téma

Tiráž

Toto číslo GéVéčka vychází v elektronické podobě 14. 12. 2015 a v tento den je distribuováno abonentům na jejich e-mailové adresy.

V tištěné podobě vychází 15. prosince 2015 a je rozdáno abonentům ve stejný den v restauraci Koruna v Sokolově.

Majitel, vydavatel a šéfredaktor: Karel Černík, generální šéfdesigner: Pavel P. Ries.

Redakční rada: Karel Černík (*KČS – dříve DzA*), Ilona Horáčková (*lhP*), Pavel Janus (*PjŘ*), Pavel P. Ries (*PpR*)

Ilustrátorka: Zuzana Onderová (*ZoO*) zatím na bezplatné zkušební stáží.

Adresa redakce a kontakt: někde v Sokolově, gevecko@seznam.cz

MINICÉVÉČKO

Trat' mého životního šnelcuku

Můj životní šnelcuk jel po trati Plánice – Budějce – Děčín – Nymburk - vojna v Prostějově (těch vdavekchtivých Hanaček, co se vždy vyvalily z bran OP Prostějov) – nakrátko znovu Nymburk – návrat ke kořenům do rodných Klatov a potom na čtyřicet let Sokolov s přestupem v dvaasedesáti na lokálku do Aše a po zlaté svatbě zpátky do Falkenau. Jak a kdy odtud před nebeskou bránu k sv. Petrovi zatím není jasné. Přitom měl Kája to štěstí, že trasu mezi Budějci a Klatovy mohl absolvovat jako příslušník modré armády, v hodnosti starší vozba, na volnou jízdenku. Zbytek minulého století pak už jen s křídou a třídnicí v ruce.

Musím přiznat, že jste mě ze školy dostali celkem elegantně. V listopadových volbách roku 1998 jste někteří z vás přispěli k mému zvolení do sokolovského zastupitelstva a tím i logicky

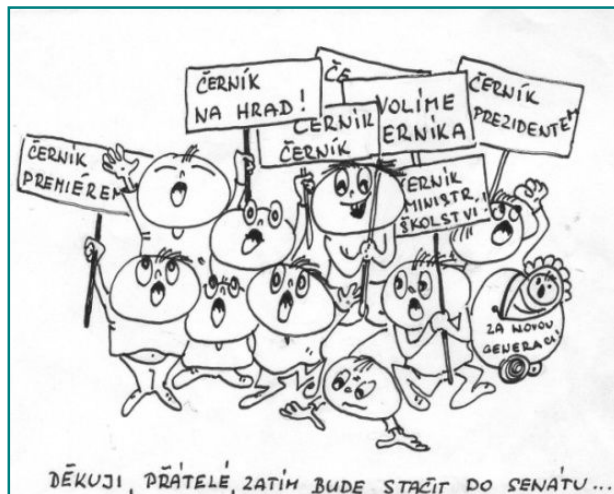
k mému starostování (i když starostou jsem se už – já vůl – zvolil sám). Následující dva roky jsem tedy při odchodu z domu ráno místo doprava do školy zahrnul doleva na radnici (chtělo by se říci: jak signifikantní).

Také by se dalo říci, že jsem pokračoval v rodné tradici. Táta byl po svém návratu z koncentráku v roce 1945 zvolen za lidovce v Plánici starostou. Vydržel to déle než já, až do února 1948.

Jak už jsem byl z domova naučený, že když člověk něco dělá, tak to má dělat pořádně, tak jsem se to, stejně jako ve škole, snažil dělat i na radnici. Ne všem, ať již voleným (zastupitelé zleva) nebo nevoleným (úředníci) se to

ovšem líbilo. O to to ale bylo dobrodružnější. Jednak jsem se musel sám zvolit, pokud jsem nechtěl, aby byl starostou socan (Vyvadiť?), jednak potom zákonitě při superminimální většině v zastupitelstvu hrozilo, že mohu být na každém jeho jednání odvolán. Nestalo se, a tak se mohla realizovat má podmínka o vystřídání na místě starosty po dvou letech. K velkému překvapení koaličních partnerů z ODS i mé vlastní Radnice středu jsem jim to po dvou letech připomenul a pozici sokolovského starosty a zastupitele opustil. Přiznávám, že k tomu napomohlo i mé negativní angažmá v senátorských volbách v roce 2000.

Senátní volby na podzim 2000 si také zaslouží svých pár řádků. Příliš se mi do toho nechtělo, ale... jako senátní prdouch bych si jistě výrazně zvýšil životní úroveň a jak s oblibou říkával Václav Klaus, o peníze šlo až v poslední řadě.

První kolo dopadlo úspěšně a ač jsem dělal, co jsem mohl, tím to také skončilo. A to jsem měl řadu skvělých pomocníků. Dodnes se směji nad obrázky Zuzany Onderové a vzpomínám na to, jak její syn Honza, tehdy student sokolovského gymnasia, dnes uznávaná televizní celebrita, vylepoval moje plakáty po Lokti.

Loket, sídelní místo mého soupeře a kamaráda Honzy Hadravy. Možná, že to nezvolení jsem snášel klidně díky tomu, že mně dvojitého nelsona nasadil právě Honza.

Jak již výše naznačeno, nové tisíciletí mě zastihlo již blíže do Bruselu, nebo, jak vždy tvrdila

moje maminka mezi těmi Němčoury, tedy v Aši. Nic nedělat mi připadlo příliš lenošivé a tak jsem se nechal zlákat k pokračování učitelské činnosti na základce, přesněji na ZŠ Aš Kamenná ulice, kde jsem na poloviční úvazek vystřídal od února 2001 kolegyni češtinářku, která měla to štěstí, že se jí splnil sen a dočkala se toužené adopce nemluvněte. Následující pololetí rozšířilo mé pedagogické obzory (pozitivum), ale současně ve mně vybudovalo pozici „nikdy více“ (negativum). Celkem ochotně jsem tedy využil nabídku ašského starosty a od srpna nastoupil, jak jinak než po konkursu, na místo vedoucího odboru školství a kultury MěÚ v Aši. Zryze dnešního pohledu jsem se tedy zařadil mezi ekonomické migranty. Stal jsem se byrokratem.

Donedávna na mne vyčítavě koukal v knihovně uložený šutr s datem 30. 4. 2003 a nápisem Svědomí. Může za to také vysloužilce – Eva Maršíková, která se nějak nepohodla s ředitelem krajského úřadu a odešla z místa vedoucí odboru školství. A protože v nouzi i venkovan dobře, vzpomenu si tehdejší hejtman a já se, opět jak jinak než po konkurzu, přesunul na místo vedoucího OŠMT do Karlových Varů. Jednou byrokrat navždy byrokrat? Doufám, že to platí jen o černoších a komunistech.

S odstupem konstatuji, že to byly dva velice zajímavé roky, že jsem poznal řadu nových zajímavých lidí a že jsem snad nenadělal žádné velké škody. Ředitelé škol v přírodě, které se mi podařilo zrušit, by měli evidentně jiný názor. Díky správně zvolené strategii – co se OŠMT podaří, za to můžete vy, pane náměstků, co se nepodaří, za to může Černík – jsem dobře vycházel i se svým přímým šéfem doktorem Horkým (ČSSD) z Mariánských Lázní.

Důchodci tehdy mohli ve veřejné správě pracovat na jednom místě jen dva roky tak mě nový rok 2005 zastihl opět na staré úřednické sesli v Aši. V prosinci 2007 má úřednická kariéra, alespoň doufám, jednou pro vždy skončila.

Měsíc zástupcování na ašském gymnasiu, stejně jako ve slabé chvilce podlehnouti nevybíravému nátlaku stávajícího šéfa ISSTE a přijetí zástupcovského místa, tuším, že v roce 2009 nebo 10, už mám i díky Jardovi Vlčků za pouhé epizody.

V druhé dekádě nového tisíciletí jste mě měli možnost vidět, jak jsem od jara do podzimu vlá-

čen samochodnou sekačkou, v zimě pak sněhovou frézou po našich ašských latifundiích. Samostatnou kapitolou by si zasloužil náš zlatý retriever Cézár, který s námi prožil v Aši svých spokojených 14 let a letos v lednu odešel do psího nebe. Podívejte se, jaký to i ve stáří byl fešák.

Že jsem to všechno ve zdraví přežil, za to musím děkovat, a činím tak dennodenně, své vlastní ženě Jiřině, se kterou jsem v ten příznačný 21. srpen letos oslavili zlatou svatbu.

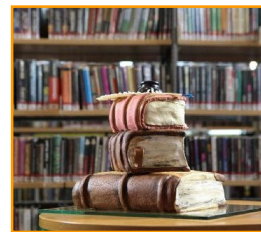
Posledních patnáct let prožitých v této krásné a uklidňující zeleni, s hřbitovem coby kamenem dohodil, definitivně skončilo. Důvodem není jen rozloučení s Cézarem a pocit stále se přibližujícího hřbitova. Chceme vám být blíže.

Karel Černík
(KčS)

* *

TROCHA HISTORIE NIKOHO NEZABIJE

Stálá vzdělávací rubrika Pavla P. Riese

Motto

Je předvánoční čas, kdy se to tradičně v televizích hemží notoricky známými pohádkami. Pokusím se vám předložit jednu, kterou asi nebudete znát. Neděste se, článek není tak dlouhý, jak vypadá. Vizuálně jej prodlužuje rozčlenění do jednotlivých obrazů, čímž se vám ale bude lépe číst a lépe se orientovat, a potom obrázky. Jako dokumentarista holt mám doprovodný obraz rád.

1000 let bude muset uběhnout než ...

Chci vám předložit neuvěřitelný scénář divadelního dramatu, kdy název divadelní je zde míněn jako metafora, neboť se jedná o reálné události a příběhy jednoho úseku evropských dějin. Přirovnání k divadelnímu dramatu provedl jeho hlavní protagonista, který podstatnou část „představení“ také režíroval. Pokud byste snad napsali podobný scénář a nabídli jej k realizaci, každé renomované divadlo či filmové studio by vás odmítlo s poznámkou o naprosto nepravděpodobné, a tedy nedůvěryhodné, konstrukci. Možná by někde byli shovívavější a doporučili vám, ať to přepíšete na pohádkový příběh, protože nic jiného to také není. Paní historie se někdy zřejmě docela dobře baví. Posuďte sami.

Objev cenného historického dokumentu

Inspirací k vyprávění tohoto „pohádkového příběhu“ mi byla zpráva z tisku. Jistému sběrateli historických dokumentů se podařilo nalézt jednu z nejvýznamnějších historických listin jedné evropské země, 200 let starý dokument, který byl považován za nenávratně ztracený. U mnohých historiků té země teklo proudem šampaňské, kterým objev století zapíjeli a já mám námět pro tuto rubriku díky jednomu jménu z oné nalezené listiny.

PŘEDEHRA

Obraz či scéna první

Jednomu slušně prosperujícímu obchodníkovi a rejdaři žijícímu v přímořském městě se narodí třinácté dítě, a to dcera. Ke kolébce dítěte se hned po narození dostaví v noci dvě sudičky. Mají zřejmě nečisté svědomí, protože ani k jednomu z předchozích dětí nestihly přijít pro velkou zaneprázdněnost s jinými sudbami a tak, aby to rodině alespoň trochu vynahradily, rozhodnou se zahrnout do sudby ještě jednu dceru

a to o 6 let starší. Navíc si sudičky usmyslely, že sestřám dají do vínku takový osud, o jakém se dlouho nikomu z obyčejných smrtelníků ani nezdálo. Z toho důvodu také s sebou nepřivedou tu třetí sudičku, která v pohádkách vždy, kvůli jisté vyváženosti, přisuzuje špatné věci. Ony dvě sudičky tedy jsou ty hodné a takto vypadá jejich sudba.

Starší ze sester předpovídají, že se stane na několik let postupně královnou dvou zemí a té mladší, právě narozené, že jí sice mine titul císařovny kvůli zásahu vlastní rodiny, ale zato se stane královnou také dvou zemí a tento titul si udrží až do konce požehnaně dlouhého života. Nevím, zda jim tato nejmladší dcera rejdaře byla nějak sympatičtější, či co, nebo chtěly dokázat, že číslo 13 nemusí být nutně číslem nešťastným a tak ještě přidají další sudbu. Její prvorozený syn bude králem stejných dvou zemí a stejně tak i vnuk a pravnuček. Matce prvorozeného syna pak ještě pomohou prosadit, aby si vzal za ženu vnučku její někdejší sokyně, která se místo ní stala císařovnou. Inu, sudičky jsou nevyzpytatelné osoby a do jejich hlav nevidíte. Těžko tedy říci, proč si vybraly pro takovéto osudy dcery ze zcela průměrné a neznámé rodiny.

Obraz či scéna druhá

To, co naše sudičky předpověděly dcerám rejdaře, vyžadovalo ovšem další propojení osudů a tak se odeberou ve stejné zemi do jiného města, kde se jistému nepříliš známému advokátovi a jeho ženě právě narodilo páté dítě, a to syn. Tomu předpovídají hvězdnou kariéru, jakou do té doby nikdo před ním v jejich rodu nezažil a tato kariéra jej čeká ve spojení právě s onou narozenou nejmladší dcerou rejdaře.

Obraz či scéna třetí

Pro další propojení si sudičky nakonec ještě odskočí na jeden ostrov, kde najdou budoucího

muže, pro onu straší dceru rejdaře, přibranou do jejich sudby. A protože nic neponechávaly náhodě, vybírají si ještě jeho mladšího bratra, jako vykonavatele jejich sudby. Dají mu do vínku dosažení nebývalé velké moci a postavení, aby předpověď pomohl naplnit. Vše bylo tedy připraveno a divadelní drama mohlo začít. Jak jsem uvedl v předmluvě, neodehrálo se na prknech jeviště s herci, ale ve skutečných evropských dějinách s reálnými historickými postavami. Ty sudičky jsou pouze mojí autorskou licenci, abych vyhověl samolibým dramaturgům a trochu téma odlehčil směrem k pohádce – když jsou ty vánoce. Ale kdo ví? Jistý doktor Cagliostro, alias Balsamo, leccos z uvedeného dramatu předvídal, včetně postav na budoucí scéně dějin.

Nyní by bylo na místě představit konkrétně jednotlivé protagonisty, artefakty a místa dějů tohoto divadelního dramatu či pohádkového příběhu – jak chcete.

EXPOZICE

Představení první

Ostrov, na který si sudičky odskočily do třetice, se jmenoval *Korsika* a oni dva bratři *Joseph* (*7. 1. 1768) a *Napoleon* (*15. 8. 1769) ze šlechtického rodu *Buonapartů*. Nebudu se zde zabývat monografií obou bratrů tisíckrát popsanou a poměrně dobře známou a budu sledovat jen linii našeho dramatu. Záměr sudiček, aby Napoleon získal takové postavení a moc pro výkon jejich sudby, rozhodně vyšel, i když to v jeho začátcích tak úplně nevypadalo.

Představení druhé

Francouzský přístav *Marseille*, bylo to město, kde žila rozvětvená rodina onoho úspěšného obchodníka a rejdaře, který se jmenoval *François Clary*. Jeho zmíněné dcery, které měl s druhou ženou *Francoise-Rose de Somis*, se jmenovaly *Julie* (*1771) a *Eugenia Bernardine Desirée* (*8. 11. 1777).

Představení třetí

Druhé zastavení sudiček bylo u kolébky pátého dítěte jistého advokáta. Advokát byl z města *Pau* a jmenoval se *Henri Bernadotte*. V kolébce ležel syn, pokřtěný jménem *Jean-Baptiste Bernadotte*. Jeho otec ani v nejmenším netušil, jak fascinující osud má toto dítě od sudiček v předpovědi.

Představení čtvrté

Odskočme nyní k oné inspirativní zprávě o významném objevu historické listiny. Po více než dvou stech letech se v roce 2009 podařilo na-

lézt jeden z nejvýznamnějších dokumentů dějin Francie, tzv. politický testament krále Ludvíka XVI. státního v lednu 1793 gilotinou. Podle listu *Le Figaro* se francouzský sběratel *Lhéritier* doslechl od jistého experta z Bostonu, že testament nazvaný *Prohlášení ke všem Francouzům* má již dlouhá léta jistý americký sběratel a tak jej od něj koupil za několik milionů eur.

Ludvík XVI. své poselství sepsal těsně před tím, než se v roce 1791 pokusil i s rodinou utéct z Paříže do zahraničí. To se ale Ludvíkovi XVI., jak víme z hodin dějepisu, nepodařilo, protože byl u severofrancouzského *Varennes* – údajně díky místnímu poštmistrovi – odhalen a převezen zpět do Paříže.

Král se v testamentu snažil obhájit a ostře se vypořádal s „barbarským despotismem“ revolučních výborů. Současně se ale přihlásil k reformám a zrušení daňových privilegií. „Francouzi a hlavně Pařížané, vraťte se ke svému králi. On bude vždy Vaším Otcem,“ apeloval na poddané Ludvík XVI. Měl povést vzdělaného a zbožného člověka, který však nedokázal řešit tíživou finanční krizi a provést tolik potřebné reformy zastaralého feudálního uspořádání Francie. Na šestnáctistránkovém dokumentu pracoval král celých pět měsíců.

Testament poté zaslal předsedovi ústavodárného Národního shromáždění *Alexandrovi de Beauharnais* s žádostí, aby byl veřejně přečten. Revolucionáři jej ale nakonec použili proti monarchovi v soudním procesu.

Představení páté a poslední

Povšimněme si jména *Alexandr de Beauharnais*. Tento šlechtic se dal do služeb francouzské revoluce, získal generálskou hodnost a dotáhl to až na předsedu Národního shromáždění. Tak jako mnoho jiných, skončil poté pod gilotinou. Zanechal po sobě dvě děti, *Hortensii* a *Eugena*, s jejich matkou *Josefínou de Beauharnais*.

NA SCÉNĚ JSOU NYNÍ VŠICHNI PROTAGONISTÉ

Pro lepší přehled si je vyjmenujme:

1. bratři **Josef** a **Napoleon Bonaparte**
2. sestry **Julie** a **Desirée Clary**
3. **Jean-Baptiste Bernadotte**
4. **Josefína de Beauharnais**
5. její dvě děti **Hortensie** a **Eugen**

Famózní děj může tedy začít. Račte otočit na druhou stranu a vypněte si mobil ať nejste nikým rušeni.

DĚJSTVÍ PRVNÍ

V roce 1793 se v Marseille objevuje zchudlá emigrantská rodina Buonapartů (od r. 1796 Bonapartů), která musela uprchnout z Korsiky, kde v občanské válce prohrála strana, za kterou Joseph (později Josef) i Napoleon bojovali.

Napoleon Bonaparte a Josef Bonaparte
v roce 1794

A dochází k prvnímu propojení osudů. Šestnáctiletá Desirée oroduje za propuštění svého bratra Etienne z vězení (za francouzské revoluce nebylo nic snadnějšího, než se do něj dostat a za štěstí mohl člověk považovat, pokud nenechal vzápětí hlavu pod gilotinou) a náhodou se setká s Josephem Buonapartem. Toho představí své sestře Julii. Sama se zamiluje do jeho bratra Napoleona. Joseph to vezme po vojácku rychle a v srpnu 1794 s Julií žení a Napoleon se zasazuje s Desirée. Jak bylo řečeno, rodina Buonapartů byla chudá, Napoleon v té době ještě nikterak významný důstojník revoluční armády a tak se rodina Claryů ostře postaví proti dalšímu sňatku. Etienne, bratr Desirée, dokonce poznamená: „Jeden Bonaparte v rodině úplně stačí!“

DĚJSTVÍ DRUHÉ

Napoleon po odmítnutí ruky Desirée směřuje do Paříže, kde začne strmě stoupat jeho hvězda. Seznámí se zde s vdovou po popraveném generálově a někdejším předsedovi ústavodárnyho Národního shromáždění Josefínou de Beauharnais (*23. 6. 1763). Přestože se jedná o ženu starší o 6 let, která má dvě děti a nepříliš dobrou pověst, bláznivě se do ní zamiluje a v r. 1796 se s ní žení, přičemž adoptuje její dvě děti Eugena a Hortensii. Vzápětí se ujímá velení nad Italskou armádou a při italském tažení prvně udiví svět jako geniální vojevůdce a zároveň politik. Pak se již dějiny Evropy v jeho režii ocitají na dobu téměř devatenácti let.

V roce 1804 se Napoleon stává francouzským císařem a spolu s ním i Josefína císařovnou.

Bratra Josefa učiní Napoleon nejprve neapolským králem (1806 – 1808) a poté králem španělským (1808 – 1813) a spolu s ním se královnou oněch zemí stává i žena Josefa Julie Clary – Bonaparte, sestra Désirée. Hezky to těm sudičkám vychází, že?

Josephine de Beauharnais
Francouzská císařovna
1804 - 1810

Napoleon Bonaparte
Francouzský císař
1804 - 1815

Julie Clary - Bonaparte
Neapolská královna
1806 – 1808
Španělská královna
1808 - 1813

Josef Bonaparte
Neapolský král
1806 – 1808
Španělský král
1808 - 1813

DĚJSTVÍ TŘETÍ

Desirée se sice nestane francouzskou císařovnou, ale čeká jí osud mnohem lepší. V roce 1794 se s ní ožení Napoleonův druh ve zbrani Jean-Baptiste Bernadotte. Je to velmi schopný generál i politik, přítel Napoleonových bratrů Josefa a Luciena, které má na svatbě za svědky. Bernadotte je mezi prvními v roce 1804 jmenován Napoleonem francouzským maršálem. Po bitvě u Slavkova získal titul knížete de Pontecorvo.

Na trůně Švédska v té době seděl choromyslný Gustav IV. Adolf. To bylo již neúnosné. Na jeho místo tedy nastoupil v r. 1809 jeho jednašede-

sátiletý strýc Karel XIII. Ten byl ale bezdětný a předpokládalo se, že brzo zemře. Proto se rozhodlo, že král adoptuje člověka, který se stane zároveň i následníkem trůnu. Padlo několik návrhů, nakonec ovšem díky politické situaci Evropy a přímlovám císaře Napoleona získal titul korunního prince právě Bernadotte. Předpoklad Napoleona, že bude mít Švédsko takto pojištěné, jako vazalský stát, se nesplnil. Bernadotte začal dělat svoji politiku a posléze se otevřeně postavil na stranu protinapoleonské koalice. V roce 1818 je potom korunován králem Švédska, jako Karel XIV. a Norska, které od r. 1814 utvořilo se Švédskem unii. Královnou obou zemí se také stává jeho žena Desirée jako Desideria. Oficiálně je ale korunovaná až v roce 1823. Důvod uvedu níže.

Karel XIV. Bernadotte
Švédský král
1818 – 1844
Norský král
1818 - 1844

Desirée Clary Bernadotte
Švédská královna
1818 – 1844
Norská královna
1818 - 1844

Zde bych chtěl dát k dobru, v souvislosti s Bernadottem, jednu pikantní historku, kterou se bavily tehdejší panovnické dvory Evropy. Okolí Bernadotta si záhy všimlo, že král odmítal jakoukoliv posluhu při koupeli a vždy vyžadoval absolutní samotu. Nikdy jej navíc nikdo neviděl svlečeného do půli těla a to ani jeho lékař, který jej musel vždy vyšetřovat přes košili. Samozřejmě, že to, co skrýval, se neutajilo dlouho – vše vyšlo najevo zřejmě přes nějakou milenkou. Bernadotte měl z dob své jakobínské minulosti vytetován přes prsa nápis: „Smrt tyranům a králům!“

V době, kdy se Bernadotte a Desirée stávají panovníky, internují Angličané Napoleona již 3 roky na ostrově Svatá Helena, kde diktuje své paměti, ve kterých pronese tuto větu:

„1000 let bude muset uběhnout, aby se nad jinou hlavou rozprostřelo stejné divadlo, jako nad tou mojí!“

Jeho sebestřednost mu nedovolovala vidět, že to úžasné „divadelní drama“ se nerozprostřelo

jen nad jeho hlavou, jak jsme si ukázali, i když on měl v dramatu hlavní roli a do určité doby i režii, kterou si podržel až do konce života. To by ale bylo na další příběh, neméně dramatický.

EPILOG

Smrtí Napoleona na Svaté Heleně (5. 5. 1821) „divadelní drama“ nekončí. Odešel sice hlavní hrdina a režisér, ale děj má dohru. Tu zajišťují dva rody – *Bernadotte* a *Beauharnais* – *Bona parte*. Kruh se nám tu tak hezky uzavírá.

Na začátku bylo inspirací pro tohle vyprávění jméno Alexandr de Beauharnais a na konci jsme u tohoto jména opět, a to u jeho syna Eugena, jehož matkou byla Josefína a kterého později adoptoval Napoleon Bonaparte.

Napoleon si tohoto schopného adoptivního syna velmi oblíbil. Eugena má často po boku při vojenských tažení, kde se Eugen projeví jako velmi schopný velitel. Při vzniku císařství z něj Napoleon udělá francouzského prince a jmenuje jej také italským místokrálem. Po pádu císařství přesídí Eugen do Mnichova. Zde mu roku 1817 udělí bavorský král Maxmilián I. titul vévody z Leuchtenberka a knížete z Eichstättu. Eugen se ožení s bavorskou princeznou Agoustou a z tohoto manželství vzejde pět dcer a dva synové. Nevím, zda sňatkovou politiku odkou-

Eugen de Beauharnais
(*3. 9. 1781 - +21. 2. 1824)
Francouzský princ
1805 – 1814
Italský vicekrál
1805 – 1814

kal od Habsburků, ale faktem je, že si na tomto poli vedl stejně dobře jako na poli válečném. Syn August usedne na portugalský trůn a dcera Amélie se stane brazilskou císařovnou.

Pro příběh, který sledujeme je ale nejzajímavější dcera *Joséphine*. V roce 1823 začal hledat švédský a Norský král Karel XIV. – Bernadotte nevěstu pro syna Oskara, následníka trůnu.

Vytipovány jsou různé nevěsty, ale do tohoto výběru rázně vstoupí královna Desiderie. Ta žila od r. 1810 v Paříži, protože jí zdravotně nesesedělo severské prostředí a zřejmě v tom bylo i něco jiného. Pozve tedy syna Oskara do Paříže, kde mu představí Josefínu von Leuchtenberg, vnučku své někdejší sokyně Josefíny de Beauharnais, svého času francouzské císařovny. Oskarovi se Josefína velmi líbí a on jí také. Inu, partie budoucího švédského a nor-

ského krále, navíc velmi pohledného a vzdělaného gentlemana se nenaskytne každý den. Desiderie tedy přijíždí v roce 1823 spolu s nevěstou a synem do Stockholmu, kde dojde ke svatbě.

Josefína von Leuchtenberg
Švédská a norská královna
1844 - 1859

Oskar I. - Bernadotte
Švédský a norský král
1844 - 1859

Desiderie je též oficiálně korunována na švédskou a norskou královnu, kterou zatím byla pouze de facto. Zřejmě to pro ceremonii se svatbou syna byla dynastická nutnost. Ve Stockholmu pak již žije až do své smrti. Oskar a Josefína pak svými třemi syny zajistí pokračování dynastie Bernadotte až do dnešních dnů.

Tak vidíte, máme tu i jistou obměnu klasického zakončení pohádek – jestli neumřeli, žijí dodnes. V dynastii Bernadotte ano. V rodu Beauharnais – Bonaparte přes přeslici také. Sestra Eugena Hortensie si vzala Napoleonova bratra Ludvíka a jejich syn Napoleon Ludvík obnovuje ve Francii císařství jako Napoleon III.

Hortensie de Beauharnais
Adoptovaná dcera
Napoleona Bonaparta,
holandská královna
1806 - 1810

Ludvík Bonaparte
Bratr Napoleona Bonaparta,
holandský král
1806 - 1810

Udrží se u moci 18 let, ale slávy Napoleona Bonaparte nikdy nedosáhne a zejména ne na vá-

lečném poli. Jeho císařství ukončí v bitvě u Sedanu Prusové, o kterých Napoleon u Waterloo řekl, že je měl vymazat z mapy Evropy.

Ludvík Napoleon III.
Francouzský císař
1852 - 1870

NEŽ SE SPUSTÍ OPONA JEŠTĚ MALÝ DOVĚTEK

Hlavní režisér a herec uvedeného dramatu se nakonec vrátí na místo činu – tedy jeho tělesné ostatky. Ty nechal do Paříže přivést v r. 1840 král Ludvík Filip, a později byly s velkou pompou uloženy v pařížské Invalidovně.

Čtyři roky poté umírá ve Florencii bratr Napo-

leona Josefa a je pohřben také v Invalidovně v boční kapli.

Ve stejném roce (1844) umírá další člen dramatu Bernadotte alias Karel XIV. Desirée jej přežije o 16 let a umírá v roce 1860.

* *

BAZAR OPOTŘEBENÝCH VZPOMÍNEK

Standy Jedličky

Kolegové a kamarádi! Když jsem vás o úterním setkání žádal o příspěvky do BAZARU obnošených či opotřebených vzpomínek, nedělal jsem si velké naděje. Už pěkné bylo, že jsem nebyl poslán do ... (zapadlých končin).

Žádnou smršť příspěvků jsem nečekal. Ostatně proto mi Karel tuto rubriku přidělil. Je (z důvodů mně pochopitelných), přesvědčen, že jsem schopen svými výmysly zaplnit cokoliv (podle sebe ...). O to více mě překvapilo, že už ve středu jsem z redakce dostal dva příspěvky. Od Kytky, který se stává skvělým pravidelným dopisovatelem a od Jirky Skálů. Děkuji oběma, že mě v tom nechcete nechat.

Rád bych ještě zvlášť poděkoval Jirkovi. Omlouvám se, ale od něho jsem příspěvek čekal nejméně. Ne, že bych ho podceňoval, ale na mě vždy působil jako kravaťák, korektní, spolehlivý a dost uzavřený. Myslel jsem, že by sotva chtěl otevírat své nitro a házet své perly. Mýlil jsem se a díky. Inspiroval jsi mě, abych do Tvého textu vnutil pár vlastních vzpomínek na tytéž situace. Snad mě za to nebudeš mlátiť.

(StJ)

Jak jsem dostal tip na práci v SOU strojírenském v Sokolově

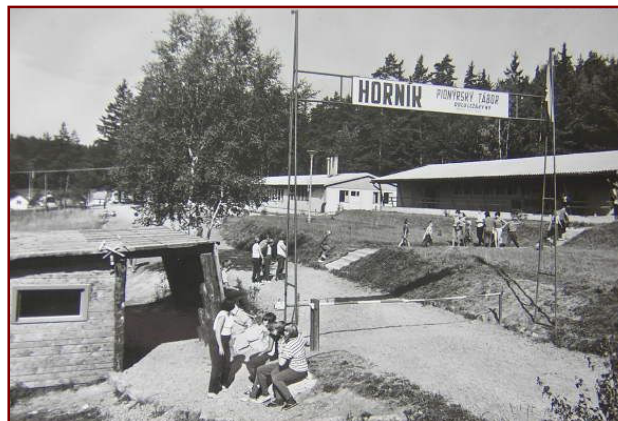
Psal se rok 1982. V srpnu tohoto roku za mnou přišel kamarád Jirka Černohorský a pravit: „V Sokolově, v SOU strojírenském shání člověka, který by mohl vyučovat, a to hned, strojařské a ekonomické předměty. Jsem přesvědčen, že jsi nejlepším aspirantem na tohle učitelské místo. Zastav se u zástupce ředitele soudruha Nováka. Ten tě očekává odpoledne 31. srpna.“

Já jsem se dostavil. Po krátké debatě a následné dohodě se zástupcem ředitele vyrazila služební volha se zástupcem z GŘ ke mně do bytu pro maturitní vysvědčení a diplom. Druhý den, 1. září 1982 jsem stál za katedrou. Byl jsem žákům představen zástupcem ředitele s. Otou Novákem a uvádějící kolegyní Marií Bričovou. Seznámil jsem se s žáky a stal se třídním učitelem u zámečníků v M1A.

Tím se Jirka stal výraznou posilou té části sboru, kterou Miloš dal na první místo, ve své legendární větě: „My, inženýři a vy co máte taky nějakou vysokou školu...“ A já si vzpomenu, jak jsem se sám, v roce 1963 postavil před dychtivé učně. To jsem ještě netušil, že dychtí hlavně po tom, abych neotravoval a vypadl. To ještě přicházím s představou, být spíše starším kamarádem (věkový rozdíl mezi mnou a třetáky byl 4 až 5 let), který je laskavě povede do hlubin elektrovědy. Dlouho mi to nevydrželo. Když

jsem ve třídě Z3A požádal mile: „Otevřete si učebnice na stránku 67“, ozval se ze zadních lavic učeň Valenta: „Ty nám taky polib prdel.“ A bylo po laskavosti. Tak jsem se vrátil do reality života.

Během měsíce jsem jeli autobusy na bramborovou brigádu do Bezručic, do tábora Horník.

Když jsem dorazili k ubytovací zóně, tak začalo hromadné vystupování do terénu. Probíhalo velice rychle. Byl jsem předposledním vystupujícím. Posledním byl Jaroslav Kříž. Dál jsme šli pomalu pěšky. Ve smršti otázek a odpovědí jsem se dozvěděl, že noví učitelé jdou okamžitě do služby. Starší učitelé jdou většinou do hospody.

Tady dochází k nepochopení situace mladým učitelem. Zatím co on se s vrozenou zodpovědností ujal dozoru nad svěřenci, my jsme se trmáceli půl hodiny přes les, aby byl zajištěn dozor i ve dvou místních hospodách. Zřejmě neznal nezodpovědnost zdejšího hospodského personálu, který bez ohledu na výstražné tabulky zákazu prodeje mladistvým, nalil každému. Také jsme se obávali, že by mohl být ohrožen blouděním po okolních lesích. Zvláště při návratu vypadají potmě všechny stromy stejně. My zkušeni jsme drželi dozor až do zavíračky.

Když jsem se dozvěděl, že starší parťák je harmonikář a navíc kapelník, měl jsem radost, že si zazpívám. Služba přes noc proběhla v klidu. Další den večer probíhala muzikantská příprava. Každý z pedagogů musel mít nějaký nástroj. Když neměl, musel si jej vyrobit. Po vydatné večeři jsme se sešli na ošetřovně. Kapelník Kříž si prohlédl budoucí muzikanty a jejich nástroje. „Chce to jen trochu doladit“, řekl a podíval se pak na mne: „Hlas máš dobře, kecky taky, seženeme slušnej kufr. Ty budeš dneska zpívat a dělat bubeníka.“ Tak se také stalo.

Vzpomínka na zednické piano a jeho virtuózního majitele zahřeje každého z nás u srdce. I my, tedy já, kteří postrádáme schopnost trefit se do kterékoliv hudební stupnice, nezapomeneme na hudební večery (i vánoční besídky) se zpěvem, v mém případě řevem. Ale nebyly jen hudební dýchánky, každou středu se uskutečnila výprava do místního kina. Vzpomenout musím na zoufalou pokladní v kině, která nám vysvětlovala, že promítat nechtěli, neboť na so-

větský film nikdo nechodí. Ted' bude muset dojít pro promítače a pro film na nádraží, pokud na tom trváme. Trvali jsme. Stálo to za to. Promítat se začalo s půlhodinovým zpožděním, ale partyzánský epos o hrdinném boji v běloruských močálech trval dvě hodiny. Škoda, že s námi nebyl dějepisec Karel. Mohl se konečně dozvědět, kdo že dostal Třetí říši na kolena.

Během dne jsem poznával žáky ze třídy, ve večerních hodinách jsem se seznamoval s kulturně nadanými kamarády. A výsledek po třech týdnech? Výsledky ve sběru brambor byly velmi dobré. Večerní kulturní činnost bylo možno jen chválit.

Zde vidno, jak svědomitost a pečlivost ovlivnily Jirkovo hodnocení. My ostatní jsme hodnotili výsledky brigád podle toho, zda režie večerů nepřesáhla naše výdělky a hlavně jestli jsme dovezli dostatek „gratis“ bramborů pro naše rodiny.

Jiří Skála
+(StJ)

České dráhy – tisíce zážitků

Jak pravdivý reklamní slogan. Zúčastnil jsem se, byť většinou nedobrovolně. Laskavý čtenář nechť odpustí trochu počtů:

Ze Sokolova do Chebu je asi 30 km (po kolejích). To znamená denně 60 km. Týdně (5x) je to 300 km. Měsíčně (x4) 1 200 km. Ročně (x10) 12 000 km (bez prázdnin). Od roku 1966 do roku 2001 je to 35 let. Ujel jsem tedy (x35) 420 000 km. Tedy, aniž bych vytáhl paty ze vsi, objel jsem Zeměkouli 10,5 x. To už se nechá něco zažít. Doletěl jsem ze Země k Měsíci. A to jsem nepotřeboval jako Armstrong obrovskou raketu SATURN 5. Mě stačil otlučený kodrcák značky „Vagonka Studenka“. Je ale pravda, že Armstrong to zvládl za 3 dny, já za 35 let. To už je ta smůla chudého Čecháčka.

Nevidí, zase neměl po cestě ten výhled, jako já. A ten adrenalin, co si dojíždějící člověk užije. Třeba, hrůza a děs, budík ráno nezazvonil,

nebo jsem ho ve spánku zarazil. O něco později si uvědomím, něco je špatně! Vyletím z postele, je 5:45 vlak odjíždí v 6:05. Letím ze schodů a oblékám se v běhu. Indiánský běh k nádraží, na věži je 6:03. Tryskem do podchodu a na nástupiště, u pokladny nestavím. Vidím rozjíždějící se vlak, odstrkuji výpravčího, snaží se mě zadržet. Má smůlu, dělám kličku a doháním poslední vagon. Z posledních sil naskakuji na stupačko, otvírám dveře a padám „mrtev“ na sedadlo. Mám svůj traťový rekord, 3 km za 16 min. No, kdo si takhle může užít? Ale už přichází průvodčí: „Jízdenku, prosím.“ „Nemám, nestihnul jsem to, napište mi prosím vlakovou.“ „Tak to bude 4 Kčs jízdné plus 16 Kčs příplatek.“ Hrůza, celých 20 Kčs, to je 6 piv, nebo jeden oběd v restauraci. Já hýřil!

Někdy musí člověk (já) naopak z vlaku za jízdy vyskakovat. To když v náručí Morfeově spíme, i když máme vystupovat. Probudím se až při rozjezdu, vyletím, bundu a tašku v ruce. Otvírám dveře a mám li dost odvahy skáču. Když ne, nastává kyvadlová přeprava. Jedu do Poříčí, tam čekám na další vlak v opačném směru. Někteří kolegové by mohli vyprávět, jak se jim povedlo opakovat postup vícekrát.

Štěstí, když člověk bydlí na konečné. Tam přejetí stanice nehrozí, ze spánku ho vyruší hlášení: „Konečnááá“, nebo rachot kýblů úklidové čety. Někdy ani úspěšné naskočení do rozjíždějícího se vlaku nemá kýžený výsledek. Vzpomínám, jak jsem se vracel z nějakého pracovního aktivu (nebo to byl mejdan), který se protáhl až do pozdních nočních hodin. Když přicházím k nádraží, vidím osvětlený vlak, rozjíždějící se správným směrem. Nezaváhal jsem a běžím k poslednímu vagonu. Výpravčí na mě křičí, píská, ale já jsem k nezadržení. Naskakuji a spokojen sám se sebou usedám. Mě chlapci nezarazíte, jsem eso. Ale co to? Na ranžíru vlak zastavuje, přichází nějaký ajznbónák, zhasíná světla a škodolibě říká: „Teď tady můžete v soupravě zůstat do rána, nebo šup zpátky pěšky na nádraží.“ Šlapu po kolejích zpátky a tam už na mě čeká výpravčí. „Tak projel jste

se hezky?“ V duchu si vrčím, ale nasazuji pokrovou tvář. Ne všichni od dráhy jsou tak protivní. Přijíždí noční vlak, jediný vagon. Uvnitř všichni spí. Laskavý průvodčí říká: „Jen spěte chlapci já vás včas probudím. Jede někdo z vás do Kynšperka nebo všichni až do Chebu?“ U viaduktu, před chebským nádražím nám otcovským hlasem oznamuje: „Už se můžete probrat, ať se dáte dohromady a maminy vás poznají.“

I jiné výhody cesta vlakem má. Vylepšila mi mimo jiné ve znalosti karetních her a zlepšila mou trpělivost. Když jsem začal dojíždět uměl jsem z karetních her jen „Zelenou louku“ a „Vole lehni“. Péčí kolegů „dílňáků“ jsem začal pronikat do her složitějších a naučil se (snad) „Cvika“ a „Kapsičkového dudáka“. Přiznávám, že z počátku jsem míchal a rozdával celou cestu, ale pod vedením dudákového velmistra Pince jsem se postupně vypracoval i ke čtvrt hodinovým bitvám. (Už slyším zlolajné huby, jak tvrdí, že dál neumím nic, ale nevěřte jim).

Jako další bonus uvádím, jak se lepšily mé geografické znalosti našeho kraje. Díky častým výlukám a závadám neexistuje na trati hospoda, ve které jsem neseděl. Často proto, že nebylo čím a jak jet dál. Všechny uvedené zážitky a desítky dalších, na které se dnes nedostalo, jsem zažil za pouhých 7 Kč týdně. To bylo ovšem ještě v té špatné době, na kterou se nyní smí jen nadávat.

(StJ)

Jsou lidé, kteří neprijdou

Scházíme se každé třetí úterý. Je nám něco přes třicet a víc. Nic nás v době setkání nebolí.

Křivdy minulosti jsou dávno zapomenuty. Mnozí zde byli šéfové. Strana je vychovala jako kádrové rezervy. Někteří zůstali slušnými a schopnými lidmi. Dneska, mávnutím proutku revoluce

jsou z nich soupeřníci. Stejně starosti a radosti s dětmi, vnoučaty. Krásné vzpomínky. Pamatuješ, jak jsi tehda chtěl a pak jsi to vzdal? Dneska po té „třicítce“ můžeme všichni vše. Jen ty krásné ženy, které se leckdy kolem motaly, stojí dnes v povzdálí.

Povídáme, kecáme, dobré pivo k tomu máme.

Dědové, co starají se o syny-dědice, jim rádi podají pomocné ruce. Tak to má být. Čas je pláštěm, který ohýbá světlo a zlobu zakrývá.

Jsou však mnozí, kteří ohyb světla nechápou. Ti lidé nikdy nepřijdou.

Milan Karafiát - Kytka

Dědeček

Při hledání své fotografie svatební, jsem objevil níže uvedený staříčkový snímek. Je na něm tvrdé jádro učitelského sboru našeho ÚSTAVU v době zhruba před padesáti lety. Po tak dlouhé době nemohu s určitostí zjistit jména osob na snímku zvěčněných. Většinou jde o málo známé mladé chlapce a tak se spoléhám na to, že některý čtenář je pozná. Já mohu s jistotou určit pouze to, že ve středu skupiny se nalézá obraz údajně mého dědečka Josefa Kirchmanna. Děda se za světové války zúčastnil spolu se 14. dragounským plukem z Klatov obrany císaře pána (a jeho rodiny) na italské frontě. Jak mi vyprávěl, zařazení v 50. divizi generála Krausse bojovali na řece Soča, zvané Italy Isonzo. Bohužel se děd neproslavil opuštěním kamarádů a útekem do zajetí, nýbrž hanebně (a úspěšně) odrážel mnohé útoky ital-

ských vojáků (bývalých spojenců). Proto krom granátové střepiny v hlavě si z války nic neodnesl, a jeho statečnost se v novém státě stala hodna opovržení. Genově mi předal pouze to, že když člověk něco slíbí (natož odpřísáhne), tak to musí dodržet. No prostě Jedličkové jsou blbci už po řadu generací. Ale dost o mé rodině.

Doufám, že se nám ozvou ti čtenáři, kteří na snímku někoho poznají a mohou doplnit naše dosud kusé informace. Případně, pokud by někdo zobrazený byl ještě náhodně na živu, ať se ozve do redakce, nebo ještě lépe ať do rubriky Bazar napíše o okolnostech, za kterých byla fotografie pořízena, případně jiné podrobnosti. Děkuji předem.

(StJ)

Krom této fotografie jsou všechny ostatní použité v Bazaru poctivě ukradené z internetu mnou a panem šéfredaktorem, za což neseme osobní odpovědnost vůči třetím stranám. (PpR)

SUPEREGO PAVLA P. RIESE

aneb proč se občas nepodívat do studánky?

Pokud se člověk nebude moc nad tou studánkou nahýbat, jako pověsný Narcis, nemusí dopadnout jako on. Navíc, když už si pan šéfredaktor vymyslel tuhle rubriku a neomezeně nám ji dal k dispozici s tím, že si tu můžeme natahovat trika dle libosti, řekl jsem si, že půjdu příkladem a trochu si tu tedy načechrám svá již notně vybělená pírká. Konečně někteří kolegové to na mne na minulém setkání v Koruně žádali, tak budou mít, co chtěli. Věřím, že svým příkladem strhnu ostatní, kteří si řeknou, no takhle se natřásat dovedu taky a své superego zde příště bezostyšně vybalí k velké radosti nás všech a zejména pana šéfredaktora. Pokusím se, aby tu nebylo moc textu a využiji odkazů, abyste se měli i na co koukat při těch dlouhých zimních večerech. Třeba si odpustíte 2570. díl Ulice a strhnete si místo něj několik mých dokumentů.

První profesionální vzdělávací film a průřez další tvorbou

Než jsem odešel do Prahy, tak má činnost v oblasti audiovizu, a to i co se týká jejího využití, se pohybovala na amatérské úrovni, což nutně neznamená nekvalitně, ale jen technicky omezeně. Zásadní obrat nastal ve školním TV studiu SPŠ Na Třebešíně v Praze. Zde jsem v r. 1988 realizoval svoji první profesionální práci a to vzdělávací dokument **Největší rodinná událost** pro předmět Výchova k rodičovství. Jak došlo k jeho natočení, kdy při tom moje paní služebně porodila dceru, jsem se zmínil v mém CV v GV2. Tady se můžete na tuto práci podívat za přimhouření očí nad technickou kvalitou obrazu. Přeci jen je to natočeno před 28 lety: <http://zip.er.cz/8038>. Dokument vydalo Komenium na 5000 kazetách VHS. Zkrácenou verzi uvedla Česká televize v r. 1990.

Po roce 1989 začalo TV studio pracovat jako samostatná hospodářská jednotka školy a my jsme zde natočili řadu vzdělávacích dokumentů.

V roce 1991 jsem získal od České spořitelny významný sponzorský dar, a mohl jsem tak natočit svůj první dokument s hranými prvky. Byl to životopisný snímek **Josef Hlávka**, který získal 1. cenu na festivalu edukativní tvorby Edukacio H. Několikrát jej uvedla Česká televize.

Poslední dokument, který jsem v TV studiu Na Třebešíně natočil byl dokument o rekonstrukci Karlovarského divadla. Po odchodu ze školství na volnou nohu jsem realizoval jeho novou stříhovou verzi pro ČT, na kterou se můžete podívat tady: <https://youtu.be/oh-ZzkbwIXU>.

První dokument na volné noze byl vzdělávací dokument pro firmu Johanson&Johanson **Dospívání a menstruace** určený pro Výchovu

k rodičovství na ZŠ. Dokument byl oceněn jako nejlepší výukový exponát na mezinárodní výstavě Schola Nova. Zde je odkaz na jeho prohlédnutí: <https://youtu.be/FZ3rj6vc4j8>. Všimněte si, že má velkou návštěvnost i po 15ti letech od natočení.

Nebudu vás unavovat dalším výčtem dokumentů, které jsem natočil (koho by to přesto zajímalo, tak ten podrobný výčet najde zde:

<http://zip.er.cz/8039>). Níže již uvedu jen dokumenty, které získaly větší ocenění na mezinárodních festivalech:

VARY KARLA IV.: <http://zip.er.cz/8033>

KARLOVARSKÉ OBRAZY:

<https://youtu.be/csHcyoqlZp8>

HISTORICKÉ MINIPŘÍBĚHY A KURIOZITY:

<http://1url.cz/LSde>

BEDŘICH SMETANA ŽIVOT ŽITÝ ZAŽIVA:

<http://zip.er.cz/8032>

ZVELEBENÍ HROBU BEDŘICHA SMETANY:

<http://zip.er.cz/8034>

PÁTÝ ČESKÝ KRÁL PŘEMYSL OTAKAR II.:

<http://zip.er.cz/8035>

Někdejší kolega a donedávna hejtman Karlovarského kraje mne ale viděl poněkud jinak: <http://zip.er.cz/8036>! Tak mladý a už trpí chudák Alzheimerem. Nebo, že by zlým jazykem? Na to se nedalo reagovat jinak, než se pokusit mu paměť trochu oživit: <http://zip.er.cz/8037>.

No, myslím, že se nad tou studánkou nebudu už dále nahýbat, abych tam nakonec přeci jen nespádl. Snad jen ještě informaci, že mne můžete zastihnout při práci třeba i zde:

<http://www.asorkd.cz/>.

BRAMBOROVÁ BRIGÁDA ANEB STÁTU ZÁCHRANA

Z Milana se zvolna stává kmenový autor Gévečka. Chtělo by se napsat: Tečka. Jako parafráze na Milanův styl poezie v próze. Ale o tom by měl napsat někdo povolanější. A tak když přišel následující mail: „Ahoj Karle! Jednou v noci u lahvičky červeného jsem si udělal brigádu a napsal Bramborovou brigádu. Výplod podníceného mozku přikládám.“, těšil jsem se předem.

A netěšil jsem se zbytečně. Fascinovala mě ta časová řada. Sedmička. Sedm let, Stejně jako Sedm samurajů, Sedm statečných, Sedm let tučných, nebo snad Sedm let hubených, pokud bychom se vrátili až k biblí a k tomu, jak Josef vykládal faraónovi sny. To si ovšem musí rozhodnout Milan, zdali šlo o léta taková či maková. Každopádně mu patří dík za to, že nám připomenul Bezručicko. (KčS)

Září

Nástup do školy. Při vzpomínce na prázdniny všechno zabolí. První dva týdny: „Vypracujte plány, dejte do pořádku třídy, třídnice“, zkrátka každoroční buzerace.

V pondělí se přistavují autobusy směrem k Tachovu,
kde je třeba se žáky vybrat i poslední bramboru.
Kokašice, Bezručice, Broumov
budou pro všechny dočasný domov.

Rok 82: Kokašice - první štace

Bydlení v katakombách bývalého pivovaru – zima. Žáci to zvládají lehce, ale kantoři se chladem tetelí. Jeden se ujal role topiče. Ostatní dva zbabělí do hospody utekli. Tam je paní hostinská uvítala krásnými slovy: „Co si dáte kromě pivečka? Mám tu houbový gulášek s knedlíkem“. A pak variace s houbami každý den. Ráno agronomka na poli: „Tohle musíte dneska vybrat!“ Dvouřádkový vyorávač bude lítat celý den. Za pár chvil stojí jako socha v poli. Kluci - sběrači chladnou jako rozoraná zem. Valníky se za traktorem neplní, kýble lenoší, kantoři psát čárky nemusí.

Ticho a klid.
Co takhle na houby jít?
Traktoristé chytli hlad a zmizeli.
Náhle se pekelný stroj rozjel a oni v pr..lí.
Kantore sedni za traktor a jed! Ten královský
pocit ovládat tolik koní. Valníky se rázem plní.
Kluci jsou údernickou četou
slíbené prémie v nich ducha práce hnětou.
Každovečerní posezení
se jednoho dne změní.
Kamarád traktorista
dvě pečené kačenky v hospůdce chystá.
Zve i kamarády, učitele z okolí.
Ať přijedou a o chuťovou slast se podělí!
Jistý nevěřící Tomáš se raději napěchoval
ve svém táboře.
Pak koukal jak ostatní žerou bujaře.
Stehýnka, prsíčka, namáčejí chlebíček do šťávy,
ach jó, jaké to bezpráví,
když máš plný teřich.
Spáchal jsem snad hřích?

Rok 83: Bezduřický zámek - druhá štace

Další rok - bydlení na zámku. Hospody zajištěny.

Každý žák má nárok na demi, nebo džus a jinak šlus.

Kantoři na zámku smutnili pod vzácným obrazem a pak svorně padli na zem.

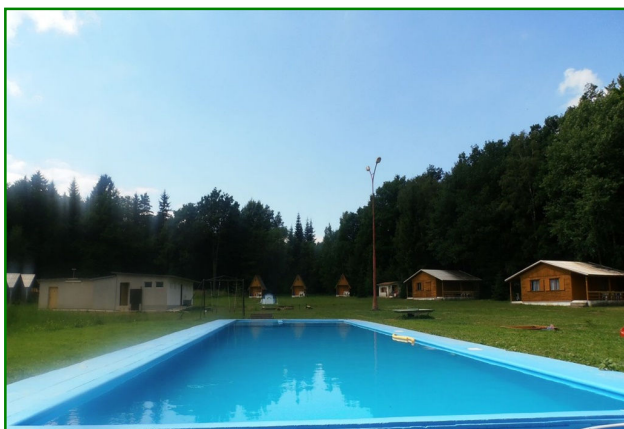
Ranní probuzení v pohodě.

Vytříbený trénink nenechal nic náhodě.

Přes pole pak večer za ostatními na návštěvu „Horníků“. Tam probíhal pod vedením mistra ta(ka)nco skautský podnik.

Sláva! Vatra chytla,
ctnostně zapálená ze všech stran,
ohni hold vzdán.

Rok 84: Velkokapacitní tábor - třetí štace

Koupaliště, ve kterém se nikdo nekoupal.
Kdo by o to v zimě stál?

Krise na poli.

Všichni se po práci vraceli,
jenom my se sportákem zůstali.

Bezduřická hospoda zůstala dlouho otevřená. Poloranní cesta do tábora byla mdlá. Nejlepší nápad. Začít v noci fotbal hrát. Umělé osvětlení. Přihraj! Následoval volný pád na šotolině. Rychlé ošetření, vata do ran, zastavit krvácení.

Ráno raničko panna vstala
v zrcátko pohlédla a všechno vzdala.

Já na pole nepůjdu, nebo někam pod strom za-
lezu.

Hej, hola,
povinnost volá!!

(Meresjev byl pouhým cárem hrdinství).

Rok 85: Horník - čtvrtá štace

250 sběračů, pár dozorujících kantorů. Běžné povinnosti. Zakleknout na poli do řádků, v se-

šitku psát čárkami stránku.

Jen pár milicionářů zůstávalo v táboře. Hráli si na zachránce pevné socialistické společnosti. Samopaly, houfnice, pití. Strach z takové ochra-
ny. To aby se člověk plížil při zemi. Všechno špatné je k něčemu dobré.

V podvečerním šeru
dokázal mocný kuchař Štefan
vykouzlit chuťovou nádheru.

Pak zalézt do spacáku,
myši vyhodit
a krásné syté sny mít.

Ranní budíček, večerní návrat a tak.

Rok 86: Horník - pátá štace

Smutná zpráva: „Štefan se nekoná.“ Kouká na nás shora.

Nová kuchařka Danuška měla krásné kýty (vepřové). Jak je uměla rozložit, odblanit, zaříz-

nout nůž, vykostiť, potom něžně do pekáče

s houbami položit.

Všichni jsme Danušku milovali.

Další dny normy se žáky plnili.

Šéfové přijeli na kontrolu
a zda-li pár pytlů brambor mohou vzít domů?

TY ty provedeš výběr,
brambora musí mít tvar, hmotnost.

Bylo toho někdy dost.

Přímo před očima na place rostly krásné houby. Křemenáče pod břízami. Přijel jeden nadupaný Fiat a jeho kola si při couvání začala s houbami hrát. Zbylo jen podhoubí a hlína. Pak si krajští páni usmysleli, že jsme v příliš důvěrném vztahu s místními, čímž narušujeme jejich vládu. Všechno rozházeli.

Rok 87: Melchiorova Huť (Úněšov) - šestá štace

Byli jsme tam jenom dva a jeden pán, co každou noc hrdelní muziku hrál. Málo žáků, velká farma. Pohodlí, vyhříváný bazén, sauna. Velké,

širé bramborové lány. Dnes poseté solárními elektrárnami. Smutek v duši - velká samota.

Rok 88: Přejít na jinou školu - sedmá štace

Odchod za keramikou,
ale brambory stále výzvou jsou.

Rozkoukávání a po roce: „Ty jsi jezdil na brambory?“ Máš zkušenosti, převezmeš velení u Horažďovic!

Jako velitel jsem jednal se statky
a večer při dozoru uspával 17-18ctky.

Bramborové kombajny vrčely.
Normované výtěžky se plnily.

Stejně pak přijeli na kontrolu.
Můžeme pár pytlů vzít domů?

Přišel podzim roku 1989. Začal se měnit svět. Mládež nesmí pracovat. Končí sága bramborových brigád.

Milan Karafiát – Kytka

Poznámka od šéfdesignera pod čarou

Poetické vyprávění Milana přímo vybízelo k doplnění ilustracemi a to zvláště jeho vzpomínky na kýty Danušky a uspávání keramiček. V minulém čísle jsme si mohli přečíst názor vědců, jak mužům prodlužuje život pohled na ženská prsa. Třeba i ilustrace k páté a sedmé Milanovo štaci tak zafungují.

Jinak o použitých ilustracích platí stejné, co jsem napsal už do Bazaru Standy Jedličky.

BOMBA

ANEB JAK JSEM UČIL BRANNOU VÝCHOVU

Naše skepse, s kterou jsme uvítali Milošův první příspěvek do GV (Buchholz) zvolna bere za své. Zatím Miloš své sliby plní (doufejme, že nejen o Vánocích) a my vám můžeme předložit jeho další vzpomínku. (KČS)

I vlastní trabant může být učební pomůckou

Miloš Hubáček

Bývalo zvykem, v bývalých dobách komunistických, že kromě předmětů všeobecně vzdělávacích a předmětů technických se učil i další předmět polovojenský a to předmět Branná výchova. Protože tehdejší učební obory byly v podstatě tři (elektrikáři, zámečníci a chemici), bylo méně tříd, museli někteří učitelé učit i předměty neodborné (já učil ruštinu, matematiku, ekonomiku, tělocvik aj.). Takže jsem kývnul i na brannou výchovu. Mělo to svoje „výhody“ i „nevýhody“. Už pedagogický génius Vašek Štefl (Vapin) tvrdil: „Já jsem učil hudební výchovu, i když mám hudební hluch.“

Ale vraťme se k polovojenskému předmětu Branná výchova (dále jen BV) Předmět pro mne měl převážně výhody. Často jsem se zúčastnil různých školení i seminářů většinou několikadenních (Bolevec, Hodovíz a.j.). Vždy tam byla dobrá parta a zábava. Často jsme se podíleli na organizaci závodů v branné všestrannosti. I osnovy byly zajímavé - na příklad deaktivace vojenské techniky (= mytí mého trabanta), přesun vojenské techniky (= přesun trabanta z garáže do školních dílen). Znáte to, vojna není kojná.

A teď k samotnému příběhu týkající se výuky BV. V rámci výuky bylo nutné zavést určité povely. Hlášení před a po ukončení výuky, povely

v okamžiku atomového a chemického napadení. Mezi hlavní povely patřil povel „BOMBA“ a povel „ŠTRONZO“ Na povel bomba (zahájení atomového útoku) musela celá třída zalézt pod

lavice a já pod katedru. Tento povel (rozkaz) jsem mohl dát třídě každý týden 1x. Aby to bylo vyvážené, tak předseda třídy to mohl „písknout“ mě a třídu 1x za měsíc. „Štronzo“ znamenalo konec

poplachu.

Výuka BV probíhala ve 3 ročníku v poklidu, když se na hodině objevil soudruh inspektor z krajského národního výboru - odbor školství. Byl to velmi ctižádostivý bývalý učitel ze ZŠ v Kynšperku. Sedl si do zadní lavice a sledoval výuku. Můj výklad často přerušoval otázkami: „Má se ležet nohama nebo hlavou k výbuchu? Co říká soudruh učitel?“ Tvrdil jsem, že je to jedno, jakmile uvidíme záblesk, půjdeme všichni na Florenc na poslední pivo.

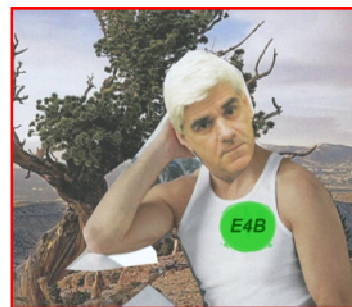
Když moje trpělivost dospěla k vrcholu, zašel jsem za s. inspektorem, a mimo třídu - na chodbě - jsem jej požádal, aby nekecal do výuky. Když jsme se vrátili zpátky, tušil jsem veliký průšvih. Třída totiž zjistila, že jsem se s. inspektorem pohádal a chtěla mu dokázat, že tento předmět učím správně. Po několika minutách zazněl známý povel BOMBA!! Celá třída, včetně mne, zaujala polohu ležícího střelce pod lavicemi a katedrou. Inspektor zůstal sedět sám ve třídě. Zdálo se mi, že povel Štronzo přichází až po několika desítkách sekund! Hrůza! Tak to bude malér!

Taky byl. Byl jsem podmíněčně suspendován z výuky BV a byl mně odebrán osobní příplatek. Ale ten zážitek mně již nikdo nikdy nevzal.

* *

GLOSOVÁNÍ

vybraných událostí pomocí Černíkova publicistického limeriku

Prosincové glosování, tedy výběr denních glos, které spatřily světlo světa mezi vydáním GV2 a uzávěrkou GV3 utrpělo stěhováním redakce GV z Aše do Sokolova nejen kvantitativně (byly dny, kdy jsem nenapsal ani řádku), tak i kvalitativně (příliš často jsem padal na ústa, zmožen přesunováním toho či onoho na trase Aš – Sokolov). Takže sorry a jdeme na to.

Děni ve světě i naše, již glosováno ze Sokolova a ne z Aše

680.

*Zítřka po patnácti letech spíme opět v Sokolově,
budeme se v novém bytě cítit nově?
Odpoledne v Koruně sraz vysloužilců,
to si zase všichni užijeme špílců.
Děda je rád, že mu Fík schválil bydlení v Sokolově.*

Vlastenectví je fašismus. Rodina buržoazní přežitků. Kdo má jiný názor, je netolerantní dobytek. Dotace tříbí trhy. Neziskovky zas ducha. Kdo jede za svoje, nemá o byznysu tucha.

682.

*Kde tohle děda sebral, už zapomenul zcela.
Asi i on je dobytek a ne sluníčková včela.
Dotace ho dráždí jak červená býka,
tak se ho ta řádka nahoře také týká.
Končím, i když napsat by se dalo vela.*

684.

*Blanka se dnes na dědu směje z kalendáře.
Ten pražský tunel už ji nikdo neodpáře.
Také Karel IV. a major Zeman měli svoje Blanky,
kvůli těm však nestartovaly protikorupční tanky
a ani se nikdo nevezl na popravčí káře.*

Stydět se dá za leccos, musí to ale být veřejné. Nejlepším místem, kde se zastydět, jsou sociální sítě. Třeba ve facebookových skupinách jako Stydím se za svého prezidenta si lze najít spoustu kamarádů a stydět se společně. Čím více lidí se totiž sejde pohromadě, tím lépe se jim stydí. Zajímavé je, že spousta členů skupiny Stydím se za svého prezidenta je také ve skupině Miloš Zeman není můj prezident. To je trochu matoucí, protože není jasné, za kterého svého prezidenta se vlastně stydí. Na druhou stranu je to jedno, důležité je stydět se.

686.

*Hned po ránu to děda jasně vidí,
chybuje, když se tak málo stydí.
Stydí se proto, až se červená,
včera silnici přešel přestože nesvítila zelená.
V úterý se bude stydět v Koruně, bude tam hafo lidí.*

Podnět proti Konvičkovi aktivistka převlečená za státní zástupkyni sepsala už v únoru. Konvička ovšem byl obviněn až nyní. Kdy přesně? Přesně den poté, co u příležitosti 17. listopadu spolu s prezidentem republiky hovořil k tisícům lidí na Albertově.

688.

*To jsou věci, to jsou věci,
dal si děda raději pár deci.
Štěpánek na Psu na státní zástupce útočí,
tvrdě, málem jím plive do očí.
Jen aby Nováková dědu nestíhala v Gévečkové věci.*

Bylo by dobré, kdyby si naše média i novináři uvědomili, že každá, i ta sebenepříjemnější pravda je lepší, než jakákoli, i ta sebelépe vypadající lež. Lež se totiž provalí, média budou mít ostudu a přijdou o důvěru svých čtenářů, diváků či posluchačů. A to je to nejhorší, co se médiím může stát: bez důvěry svého publika se totiž stanou zbytečnými.

690.

*Tohle my v Gévéčku dobře víme,
proto se pravdy nebojíme.
Nechceme být zbytečnými,
počítáme se čtenáři statečnými.
Proto nic na růžovo a korektně nebarvíme.*

693.

*Dnes v pátek
Barbora má svátek.
Bára, Barunka, Bárbí, Baruška,
někdy aby barborka rozkvetla, je docela fuška.
Potřebuje totiž teplý kabátek.*

V Afganistanu, Libyi, Sýrii i Iráku jsme vehementně pomáhali zabezpečit demokracii a svobodu. Jak to, ksakru, že jejich občanů jsou tedy plné západoevropské tábory, ubytovny a tělocvičny?

694.

*To je pořád křiku,
kvůli kapce uprchlíků.
Ne všechno se povede,
ani strejda Sam všechno nesvede.
Prostě neměli jsme kliku.*

695.

*Přestože jdu PPR na ruku,
dnes na mne namířil bazuku.
Plnění termínu se dožaduje,
jinak to redakci nedaruje.
Vynasnažím se, nemám totiž rád bazuku.*

* *

AMERICKÉ VÁNOCE V PODÁNÍ OLINOVA KVARTETA

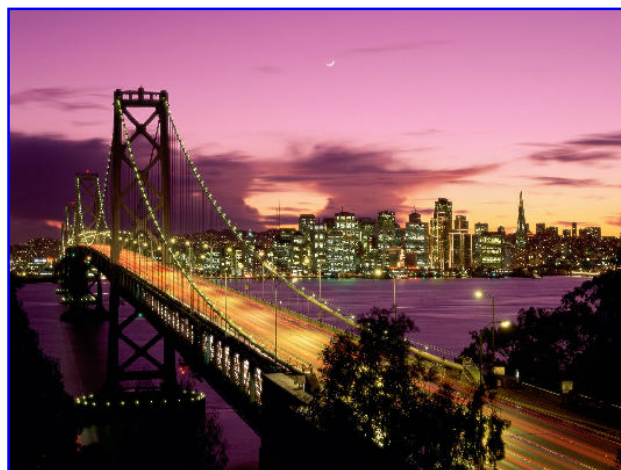

PRAHA – SAN FRANCISCO

Máte už plné zuby vánočního shonu na český způsob? Nesnášíte stále vyrábění dvaceti druhů cukroví, ze kterých stejně jen tloustnete? Nebaví vás už zase zdobit stromeček, když jste ho teprve nedávno pečlivě uklidili do sklepa? Jste alergičtí na nekončící dohadování o tom, kdo má lepší bramborový salát, když víte, že nejlepší je ten váš? Odmítáte utrácet desetitisíce za dárky, a to převážně pro ty, od kterých víte, že žádné dárky nedostanete, protože věří ještě na Ježíška? Tak přesně vám se bude líbit tato krátká historika o tom, jak se naše rodina rozhodla takzvaně utéct vánočnímu šílenství na dovolenou.

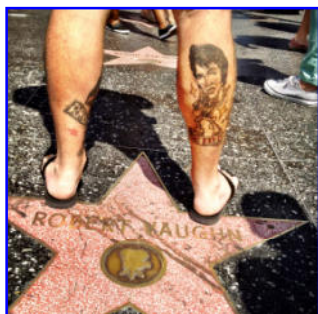
Nápad byl jako vždy rychlý, spontánní a taktéž šílený, já nejstarší dcera ze dvou, toho času 27 let, jsem zasedla za svůj počítač a jen tak zkusmo jsem dala vyhledat letenky Praha – San Francisco. Nabídka nebyla vůbec špatná a tak jsem zadala 5 osob. Já, sestra, toho času 16 let, matka, toho času těsně před padesátkou, otec, toho času těsně po padesátce a bratranec, kterého se nepodařilo odehnat, toho času 21 let, stálý účastník našich rodinných akcí a výletů a taktéž dovolených tohoto typu. Obvolala jsem všechny účastníky plánovaného zájezdu, poněvadž už nebydlíme společně, a ukázalo se, že bratranec tentokrát řekl ne, především kvůli školním povinnostem, ostatní souhlasili.

Jakožto charitativně založený člověk, i vzpomněla jsem si na prabratrance z malé vísky, kterému toho času již táhlo na čtyřicítku, ale je to přece zarytý cestovatel, v pohorkách snad i spí a přežili jsme společně i plavbu lodí na širém moři s nárazem do betonového mola, tak jistě potvrdí svou pozici i v této výzvě. Stalo se tak. Proběhlo pár absurdně vysokých plateb, rezervací hotelů a aut a už jsme si to s poloprázdnými kufry, protože za mořem, tam si přeci všechno koupíte za hrozně malé peníze, stáli na letišti.

ŠTĚDRÝ DEN V DISNEYLANDU

Aklimatizace proběhla okamžitě a první týden utekl jak voda. Následovalo několik přejezdů, až jsme se 23. prosince ocitli v samotném Hollywoodu. Inu, co vám budu povídat, pastva

pro oči v noci, přes den smrt pro nos. Jak to vystihl otec: „...pomníček zašlé slávy, přátelé...“ Štědrý den jsme se rozhodli strávit stylově v Disneylandu! Ukázalo se, že naše domněnka, že tolik šílenců nebude,

byla absolutně mylná. Park se během několika hodin naplnil k prasknutí, což prabratranec těžce nesl, zvyknuvší na maximálně 5 lidí na kilometr čtvereční, ale zážitky z jízdy na místních atrakcích tento stres průběžně redukovaly nebo transformovaly. Čas se pozvolna naplnil a padla tma, tedy Štědrý večer nastal. Co se štedrovečerní večerí? Že by matka nosila celý den piknikový koš se salátem a

kapry jsem nezaznamenala, tudíž jsme se jali vyhledávat vhodný fastfood či bistro s Disney tematikou. Uchýlili jsme se ke stánku kde nabízeli uzená krocaní stehna, která přesně splnila naše očekávání a počali jsme si na nich pochutnávat u krajkových stolečků uprostřed umělého jezírka s kachničkami. Po tradičním ohňostroji jsme se vrátili do hotelu, kde jsme

těsně před usnutím narařičili dárky pod improvizovaný stromeček s Betlémem ve stylu cestovního oltáře.

S dárky jsme se takzvaně nemazali, den předem jsme si každý vylosovali jednoho člena expedice a postavili se výzvě koupit dárek v hodnotě maximálně 5 dolarů. Nevím, jak ostatní, ale já jsem toto pravidlo samozřejmě porušila, ačkoli nepopírám, že sehnat dárek do pěti dolarů nebyl vůbec problém, šlo spíš o můj boj s konkrétní představou o dárku.

Ráno jsme po snídani ve formě „coffee and donut“ rozbalili dárky ve stylu americkém, santacausovském a kupodivu jsme všichni s dárky

byli spokojeni, skoro bych si troufla napsat nadšení.

Až na pár nepříjemných chvil se zlobivým prabratrancem, který nezvládl tak dlouhou dobu bez maminky v cizím prostředí, ale o tom až někdy příště, to byla skvělá verze

českých Vánoc.

Pro Gévěčko napsala:
Klára Horáčková

Andílci:
Zuzana Onderová

Foto:
Internet

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

Vánoce se kvapem blíží,
Standu strach starý opět tíží.
Kdekdo zdobí jesličky,
z jedle řeže větvičky.
Málokdo se na přírodu ohlíží

Dobře známe tu bandu,
co podříznout se chystá Standu.
Jen proto, že tahle jedlička,
nejen ve fyzice je jednička.
Neděláme si vůbec srandu,
Gévečko jde chránit Standu.

REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA - REKLAMA

HLÁŠENÍ ŠKOLNÍHO ROZHLASU

aneb „kdo chce vidět Idiota, ať se dostaví do ředitelny“

Hlášení o tradici nejen vánoční

Sedím u temně červeného a snažím se trochu vykouzlit předvánoční atmosféru, která je pro toto GV téměř povinná. Mám sice chuť na slušné bílé z Prušánek, které se stydně krčí na dně demižonu, ale tradice je tradice. Červené k Vánočním dnům prostě patří. Tradice jsou pestrou ikonou každé školy, proč tedy ne té naší vaší.

Tak třeba pedagogická rada a třídní schůzky. Tradice, kterou všichni mají rádi až teprve, když je po ní. Bývalo zvykem zajistit přednostně, jak říká Ota, „PoPRnapi“. V překladu: „Po pedagogické radě na pivo.“ Tato tradice asi brzy vezme za své. I přes neodolatelnou výzvu ředitele, že „prvních patnáct piv platí on (já)“, jsme se „PoPRnapi“ sešli čtyři. Matematik s lehkostí vypočítá, že homosexuálů by přišlo o 0,4 procentoosoby víc. Škoda. Bylo to jistě zajímavější posezení, než ona forbína (rozumněj to, co předchází třídním schůzkám).

Tradice netradice, střídá se sudý a lichý týden, který nerozumně vnáší zmatek do řad elévů, i mírně pokročilým.

Milejší formou tradic jsou různé soutěže, lepší ty úspěšné. Tak jsme zase uspěli v míčových sportech, v soutěži počítačové i v celokrajské sportovní soutěži škol (mimo školy gymnazijní).

Co začíná být přijatelným a záslužným zvykem je „víčkování“, tedy sbírání plastových uzávěrů plastových lahví, tentokrát pro dobrou věc. Spíše byste našli tři žáky s vyznamenáním ve čtvrtletí, hovořící spolu přede dvěma knihovny, než povalující se plastové barevné víčko pod lavicí či za skříní. Díky tetě této akce K. V. CH., za trpělivost a kohezni formulaci zadání. Výsledek je cílem. V letošním podzimním čase se sbírali žáci školy na 250 000 víček. Výtěžek z kila, děleného celkovým počtem, násobeným jednotkovou výší v korunách, vydá za hromadu korun pro potřeby nemocného chlapce, který

potřebuje každé víčko, či korunu.

A taky se ve škole objevila tradiční a populární trojice, kterou znáte od dětství. Pedagogicky smýšlející rodiče pojali potřebu nás vychovávat pod chrastěním řetězů, jako by těch nepříjemných chvil nebylo málo. Věrní tradici, vyrazili

M+A+Č do chodeb a kanceláří. Do učeben a výtahů.

Jedno srdce nezůstalo klidné. I paní učitelky lekavě odbíhaly. Jistě ne kvůli svědomí, či rumělce na tváři anděla. Čert byl velmi čertovský. Anděl vypadal bohorovně a Mikuláš měl image

vietnamského svářeče kovů. Vrcholem strážidelně, byť místy komicky, vypadající šarády, bývá konec. U nás v pátém patře byl konec spíše začátkem vyhodnocení všech, kteří si to od srdce zasloužili, popř. u toho být chtěli. Nejen, že se čertů ve vyšších patrech urodilo (což bych spíš očekával u nižších pater), ale hlavně ... kdybyste vnímali stejně jako já tu KÁZEŇ, KLID, POHODU, SPOLUPRÁCI, RADOST, POKORU. Ani gymnazisti nemohou být lepší našich školních chovanců, jindy místy i nevycho-
vanců.

Pak už jen tradiční plánování vánoční jolky a všudyznějícího „Jingle Bells“. I dárečky budou. I teplý tajný nápoj bude. K večeru i dýchánek bude. Pokud to vydýcháme na Březové, pak to bude hezké.

Co jiného kromě zdraví, lásky a lásky k tradicím si přát.

*U aparátu byl Pavel Janus (PJŘ)
PF 2016*

NEZAPOMENUTELNÝ KANTOR

Syntakták

Nebojte se. Nejde o překlep. Opravdu má být v titulku syntakták a ne sympaťák. Vysvětlím později. On, alespoň v době, kdy jsem se s ním potkával, opravdu příliš sympatií u mé osoby nevyvolával. To přišlo až později.

Lumír – mé osobní Lipany

Karel Černík

Lumír to sedí. Nejen v titulku, ale i na obrazku. Mělo by se dodat Klimeš a profesor, a lingvista par excellence, aby představení bylo úplné. S blahopřáním, jako suplenta, jsem vyslal jiného Káju. Snad vám to nevadí. Ta fotka je z roku 2009, to panu profesorovi bylo pětáosmdesát a byl právě uváděn do Dvorany slávy Plzeňského kraje.

Je zajímavé, že když jsem v prvním čísle Gévečka psal článek Rubrikování a zřizoval rubriku Nezapomenutelný kantor, že mě napadl právě člověk, který mě vyrazil od státnic, a ke kterému místo pomstyctivé zášti cítím hluboký obdiv. Abych si vše znovu připomenul, vyvolil jsem z docela početné sbírky indexů ten z plzeňské pajdy (1977- 1983) a začal s kontrolou. První jár: Úvod do studia ČJ – započteno a 2, Základy slavistiky – započteno, Fonetika (Stan- da, poté co nahlédl v kabinetu do skript prosa- zoval nový název – tlamologie) – započteno a 1. Druhý jár: jen Základy slavistiky – započteno a 1. Třetí ročník: Současný český jazyk – za- počteno. A odtud pochází ten titulkový syntak- ták . Probírala se syntax, tedy větná skladba. A na cvičení v odpoledních hodinách ve Vele- slavínce, právě když Lumír napsal na tabuli: „Pes, který štěká, nekouše“, ozval se otevře- ným oknem do učebny štěkot psa. A Lumír, vel- ký ctitel „svého nejlepšího“, profesora Šmilau- era, radostně vydechl: „Tak tohle se ani panu

profesorovi Šmilauerovi nepodařilo. Jsem první s takovouto živou pomůckou.“ V druhé polovině mého studia už jsme se vídali jen na výběro- vých seminářích a přednáškách. Poslední pod- pis v indexu jsem od Klimeše získal tři dni po svých 44. narozeninách.

30. května 1983 jsem absolvoval osobní Lipany (ty původní 1434). Lumír se mnou a s mým po- jetím Josefa Hory vyslovil u státnic krajní ne- spokojenost. Radka Kršů, která absolvovala stejnou aprobaci na denním studiu ve stejné době, by mohla vyprávět, jak se jim pod po- hrůžkami sebevražd většiny studentek podařilo Lumíra přemístit z jejich komise do té „dál- kašské“. „Život není peříčko“, řekl by Ivo Bra- dáč. Všude hledej pozitiva, řekl jsem si já a půjčil si v knihovně celého Horu, do půli prázd- nin jej přečetl a v druhé polovině zrestauroval v Aši půdu.

K tomu Horovi se musím vrátit. U opravné zkoušky jsem si ho v září vytáhl znovu. Poučen květnovými Lipany, jsem zvolil novou taktiku. Jen počkej, Lumíre. Nezasazoval jsem autoro- vo dílo do kontextu doby, jak jsem to na do- poručení denních studentek provozoval v květ- nu a jak to Lumír odmítl. Překvapil mě tehdy požadavkem rozboru Zápisů z nemoci. Tak jsem nyní začal tím, že jsem květnatě odmítl kontext a drze tvrdil, že jsem byl osloven a nadšen autorovými Zápisky z nemoci...Kampak na Lumíra. Tentokrát zatoužil po kontextu. Vy- hověl jsem a uspěl.

Lumírov Slovník cizích slov, první vydání z roku 1981 recenzované Šmilauerem, jsem použil i dnes, když jsem si ověřoval, že jsem správně napsal par excellence.

* *

MÁŠ-LI COSI NA DUŠI, SVĚŘ SE TETĚ ILUŠI

aneb Fakjú pane učiteli

Pamatujete? Dopisy pro Sally... Máš-li cosi na duši, svěř se strýci Artuši... Dopisy čtenářů... či přelomové Volejte řediteli...

Tisk je nejstarší hromadně sdělovací prostředek, neboli médium, a na rozdíl od některých mladších, jakým je třeba film, umožňuje zpětnou vazbu... Neboli, můžete mu nadávat, lát, spílat... a on se může pokoušet bránit, nebo ho můžete chválit a on si může tahat tričko...

I naše zcela mimořádné médium GV hodlá možnosti zpětné vazby využít a reagovat na vaše podněty, přání, poděkování, žádosti o dementi či pohružky soudním řízením...

Dopis šéfredaktorovi GV a jeho odpověď

Vážený pane,
vzhledem k nepříjemným machistickým tendencím, které se objevily ve druhém čísle Vašeho měsíčníku, pokud mám být přesná, tak na poslední straně obálky, nemohu mlčet a musím se ohradit. Komu se podbízíte, co sledujete tou zveřejněnou oplzlostí? Nevím jak ostatní ženy, ale já sedmadvacetiletá absolventka gender studií na FHS UK mlčet nemohu. Ach, já vím,

někoho takové věci nelekají, čím víc jich vidí, tím šťastnější je. Zřejmě i takové máte mezi svými předplatiteli. Styďte se za to, že jím nabízíte porci takových nechutností. Ještě že já sama jsem si Váš plátek nekoupila, shodou okolností se mi dostal do rukou od příbuzné, jejíž manžel patří mezi ty Vaše „vysloužilce“. To musí být ale společnost, když je ochotná tolerovat takový antifeministický výplod.

E. Č.

Vážená a milá čtenářko,
přestože tuto rubriku nerediguji, odpovím Vám osobně, neboť Vaše stížnost byla adresována přímo k mé osobě.

Ano, ano, ano, naprosto s vámi souhlasím a souzním! Stejně jako vy, vítám všechny iniciativy směřující k genderové vyváženosti, včetně nové genderové příručky! Konec prznění naší krásné češtiny užíváním tvarů mužského rodu pro ženy! Jak libě zní konečně našim uším po-

jmenování hostka, chirurgyně, strážnice, pediatra a další. Pryč s degradujícími slečnami, které rovnou vyvolávají dojem čehosi nezralého až nedomrlého! MŠMT jako vždy reaguje pružně a vizionářsky a nařizuje naplňování těchto pravidel vydavatelům učebnic! Zde tedy zastání máme!

Hostky – pardon - kostky jsou vrženy!

Váš šéfredaktor K. Č.

Aktuálně k tématu.

TÁTA-MÁMA, MÁMA-TÁTA. V KUCHYNI I U FIATA.

Tak se jmenuje omalovánka, která má naučit děti správně genderově myslet. Macho Martin Komárek si ale myslí, že Máma, táta a gender slouží sprosté reklamě.

Zdroj:

http://zpravy.idnes.cz/mama-tata-a-gender-slouzi-sproste-reklame-f1k/domaci.aspx?c=A070515_203056_nazory_zra

* *

OBJEV EXPERTA V ROKYCANECH

Zpráva od vědeckého dopisovatele GV

Doufáme, že jste v listopadovém čísle GV nepřehlédli skromnou reklamu experta přes čmeláky, našeho bývalého kolegy, Ing. Václava Franče. Ten nyní spolupracuje na nových typech čmeláčích úlů s kanadskou firmou Bee Vectoring Technologies (BVT). Navrhl speciální úpravu úlu pro čmeláky tak, že každý čmelák opouštějící úl typu VF2 musí před startem z úlu projít speciálním prostorem, kde se k jeho tělu přilepí prášek obsahující spory parazitické houby *Clonostachys roseni*. Čmelák ji transportuje k rostlinám podobně jako bernardýn lahev s rumem k vysokohorskému zbloudilci nebo delfín (viz Merleho vědecká studie Až delfín promluví) miny k nepřátelskému křižníku. Parazitická houba doručovaná čmeláčím speditérem jemu ani rostlinám neškodí, ale s obrovským potěšením bestiálně vraždí plísň a hádátka a skvěle tak ochrání rostliny. „Díky českému šroubkaři jsme „jen“ přišli na to jak parazitickou houbu efektivně dopravit tam, kam je třeba“, řekl časopisu New Scientis, manažer BVT Michael Collinson.

Kanadský vědecký dopisovatel GV

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

***Když na čmeláky vsadíte,
výnos vaší zahrady prudce zvětšíte,
poradil včelař Venca Franče,
Standovi, Frantovi i Anče.
Budete příjemně překvapeni, uvidíte.***

***Jednou se přece objevit musela,
tahle parazitická *Clonostachys rosea*
Kanadskou BVT a Václava oceníte,
až mnohem vyšší výnosy docílíte.
A stačilo, aby se Čmelda klepl do čela.***

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

Vážení abonenti a na nich paraziticky kořistící ostatní čtenáři, je zapotřebí lepší důkaz toho, že inzerovat v měsíčníku GV se vyplatí? Kdyby se o náš globální měsíčník nezajímali skauti významných světových firem, nikdo by ani netušil, že někde u Rokycan žije čmeláčí expert. Možná, že ani Václav nedoufal, že svoji reklamou někoho, alespoň v sousedním okrese, vůbec osloví. Bingo, a doláče se jen hrnou a dlouho pohrnou. Ono takové zahraniční konto není vůbec k zahození. Václavovi je obzvláště přejeme. Jako jeden z prvních přispěl svým MiniCéVéčkem k větší slávě našeho měsíčníku a my jsme rádi, že jsme mohli participovat na jeho úspěchu.

Václav se stal externím ředitelem BVT pro terénní zkoušky, které mají pro BVT zvláštní význam díky zatuchlému klimatu meandrující Berounky, které je při západním proudění ozvlášťňováno kapénkami pивní vůně plzeňského Prazdroje.

REKLAMA v GÉVÉ NENÍ RISK, ALE GENERUJE VELKÝ ZISK
REKLAMA v GÉVÉ NENÍ RISK, ALE GENERUJE VELKÝ ZISK

NA POSLEDNÍ STRANĚ

Vyhrazeno pro pana šéfredaktora

Dnes na této straně, která není ani malá ani velká, ale poslední, nenajdete překvapivě dlouhou tabulku.

1. Hledání nezvěstných

Naše databáze vysloužilců není úplná a tak se stále snažíme ji doplnit. Pomozte nám zařadit vysloužilce starší 50 let, kteří mají odučeno na našem ÚSTAVU alespoň jedno pololetí. Máme

na mysli třeba dámy z Rodinky, které přešly při delimitaci na náš Ústav (co to probrat na nejbližším Babinci?). Někteří jsou sice zvěstní (Jarda Honzák, Jirka Beitzl), ale zatím nic.

2. Fotodokumentace

Náš obrázkový archiv schopný pojmout terabyte dat zatím zeje prázdnotou. Moc prosíme vás všechny, kteří máte možnost archivní snímky oskenovat, učiňte tak a zašlete je v co možná

nejvyšší kvalitě na pavel@ries.cz. Druhou možností je přinést in natura na sraz a zapůjčit je k oskenování, fakt je vrátíme.

3. Anketa Gévěčka

Tímto třetím číslem GV jsme zakončili jeho první ročník, ročník 2015. Čekají nás Vánoce a v lednu první číslo Gévěčka ročníku 2016. Bývá častým mediálním zvykem vyhlášovat při takovýchto příležitostech anketu pro své čtenáře. Jsme list veskrze konzervativní, tak ji, dosud pečlivě zarexovanou a utajovanou, pro vás, své abonenty také otevíráme. Digiabonenti byli

exkluzivně upozorněni již v upomínce. Vaše odpovědi budeme považovat za váš vánoční dárek a tak by bylo skvělé, kdybyste ho stihli zabalit a položit pod stromeček. Pro vyznavače východního ritu, čekající do Nového roku na jolku dědy Mráze jsme připraveni tolerovat (to jsme celí my) i tento termín. Uzávěrka ankety 12. ledna 2016.

NASTAVTE SLECH a poslouvejte pozorně naše otázky

1. Co se vám v roce 2015 povedlo, a co vůbec ne?
2. O co jste si napsali Ježíškovi a co byste v jeho funkci určitě přinesli svým přátelům abonentům Gévěčka?
3. Co byste si přáli, aby Ježíšek přines Gévěčku?

Nezapomeňte, prosíme, že na balíček od Ježíška patří jmenovka.

**Ježíšek se narodil ve chlévě
tak nač tedy přehnaně uklízet?**

**V dospělosti vyhnal kupčíky z chrámu
tak se jim také vyhněte
a svátky jeho narození prožijte
hlavně se svými blízkými
v pohodě a bez kupeckého šílenství.
To vám přeje redakce vašeho Gévěčka.**

Že Vás všechny rádi máme,
péefko Vám posíláme.
Děkujeme, že nás čtete,
pokračujte, zaručeně nezblbnete.
Vaše štěstí, zdraví, spolehlivě pohlídáme.

Kam že letí ten kocouří dron?
Do naší redakce míří on.
Vyzvednout si dárek co u nás má:
Gévěčkovské doživotní abonmá.
Bingo, pomňoukává si osrstěný dron.

Malá myška na ocásku,
drzou mu klade otázku.
Zdali umí vůbec číst,
nebo jenom jako kočka příst.
I proto nemá rád myší chásku.